

TÖRÖK József – LEGEZA László: Kartauziak. Bp., 2001. In: MAMŰL I–XIII.
Magyar Művelődéstörténeti Lexikon.

Ed. Kőszeghy Péter. Bp., 2003. V. 138. oldal

„A közösség magányának biztosításán túl a személynek a közösségen belüli magányát is biztosítani kellett. Ezért a remeték csoportja mindig két részre oszlott, a konverzusok (’megtért testvérek’, conversi, laici) a völgy bejáratához közelebbi részen telepedtek meg, míg a monachusok ettől 2-3000 m távolságban éltek. Guigo a domus inferiori (alsó ház) és a domus superior (felső ház) magától értetődő, hagyományos intézményként tárgyalta. Igazi magánynak a felső házban lakó szerzetesek örvendhettek. A felső háznak a templom mellett legfontosabb része a claustum, a ^kerengő volt, ahova a cellák nyíltak. Ez utóbbiak legtöbbször kétszintes, kicsiny házak, a földszinten műhely és fáskamra, az emeleten konyha és lakószoba. Minden házhoz külön kert és fedett sétálóhely tartozott.”